

El Güell

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Sector nord-est del terme municipal
Emplaçament	Des de Rocafort camí nord-est i després est uns 2 km aproximadament
Alçada:	740

Coordenades:

Latitud:	41.90316
Longitud:	2.12509
UTM Est (X):	427432
UTM Nord (Y):	4639394

Classificació

Número de fitxa	08258-175
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XIV-XX
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	En estat d'abandó. Coberta i diversos murs en precari que amenacen d'esfondrar-se i algunes parts en ruïna
Protecció	Física
Observacions protecció:	Dins del recent tancat de Rocafort
Accés	Restringit
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08258A003000090000AA
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dt., 25/02/2020 - 01:00

Descripció

Masia de dimensions mitjanes, d'origen medieval i actualment en estat d'abandó. Es troba emplaçada en una esplanada vora el torrent de l'Alou. Consta d'una part residencial formada per dos cossos adossats lateralment més un cobert aïllat al nord-oest. Actualment és una edificació molt allargassada. En un origen devia tenir només un dels cossos, probablement el de llevant, i en un moment donat s'amplià cap a ponent, amb dependències més aviat de treball, i també cap al sud. Aquestes ampliacions semblen correspondre a una fase ja força tardana, entorn del segle XIX o principis del XX. Fruit d'aquesta ampliació és la façana de migdia, que en certa manera és la principal, ja que és la que té més rellevància arquitectònica. Tanmateix, el fet que es trobi en un terreny amb pendent considerable fa que quedi molt limitada i per això no hi ha un portal destacat. L'accés habitual es fa per la façana posterior, més accessible. Així doncs, la façana de migdia presenta una part de característiques més arcaiques (a ponent), amb finestres molt petites, algunes amb llinda de fusta, i una altra part (a llevant) que és clarament fruit de l'ampliació del segle XIX, amb una eixida de dos arcs rebaixats i altres obertures emmarcades amb maó. A la part baixa diversos contraforts donen consistència a la casa. Els murs són de maçoneria, a pedra vista. A la façana posterior, que connecta amb el camí, hi trobem obertures de tipologia diversa i de distribució força irregular.

Observacions:

Inclusa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 74 (Pla Especial Urbanístic 2011)

L'edifici presenta les següents inscripcions:

En una llinda de la façana lateral de llevant: Fecho 1808.

Inscripció en una llinda de la façana posterior, de difícil interpretació: FYEN[X]TIS

Informació facilitada per Salvador Tresserra

Història

Aquest mas és d'origen medieval i les primeres notícies que en coneixem són del segle XIV. El 1376 en una reunió dels caps de casa de la parròquia de Sant Feliu de Terrassola hi va assistir Galzeran de Güell. I uns anys més tard, el 1394, el mateix Galzeran va assistir a una altra reunió de veïns, en aquest cas per tractar de la redempció del terme d'Oló. Cal suposar que era el cap de casa en aquest moment. En el fogatge de 1515 hi consta "la casa d'en Güell", i en el de 1553 Bertomeu Güell. Així doncs, en un principi era la família Güell qui habitava la masia, però no en coneixem gaires notícies concretes.

Segons es diu en el llibre dedicat al mas Rocabrúna: "El mas Güell de la mateixa parròquia començà a pertànyer als Rocabrúna a 17 d'octubre de l'any 1792, segons consta en l'escriptura d'aquesta data autoritzada pel notari de la vila de Vic, en Josep Codina, a favor de Rosa de Rocabrúna qui a més de 153 lliures, donà possessió al venedor del camp que portava el nom de Sant Feliu... (TRESSERRAS, 1948: 56)". Per tant, a partir d'aquesta data el Güell va passar a ser una masoveria del mas veí de Rocabrúna, que era un dels més importants de la zona i que va anar adquirint altres masos propers, com l'Alou i la Vila. Això no va ser obstacle perquè la masia creixés, ja que bona part de les construccions es poden datar al segle XIX (1808, segons una llinda) i tal vegada a començaments del XX.

Així doncs, el Güell va quedar habitat per masovers. Els últims eren la família Oller i en van marxar a la dècada de 1960. En aquest moment encara voltaven per la zona molts homes que vivien de l'explotació del bosc. Pel que fa a la propietat, va seguir les vicissituds del gran mas de Rocabrúna. A la dècada de 1960 Rocabrúna i Rocafort van quedar unificades sota la propietat de Manel Font, un ric negociant de Barcelona. A la dècada de 1980 aquesta gran finca fou adquirida pel príncep hereu de l'Aràbia Saudita (germà del rei) Saad Bin Abdul Al Saul. L'any 2002 la finca es va vendre a l'empresària russa Olga Farré. Més tard alguns masos es van segregar, però el Güell i l'Alou, en estat d'abandó, continuen formant part de la finca de Rocafort.

Bibliografia

FERRER, Llorenç; PLADEVALL, Antoni i altres (1991). "Oló als temps medievals", "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 62, 64, 71, 107, 108, 198.

FERRER, Llorenç (1996). Masies i cases senyorials del Bages. Fundació Caixa Manresa; Angle Editorial, Manresa, p. 66-69.

TRESSERRAS, Josep ? (1948). El castell de Rocabruna. (Versió revisada del llibre publicat el 1920), p. 56.

SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 74.

